

genoot komt thuis: *Oh my God*. Dat begrijpen we dan weer niet. Dat *God* moet je rekken, *Oh my Gohohod*. Dat zijn zij. Nee, wij, laat ik eerlijk zijn, ik hoor er ook bij, God beware me, I'm one of them. Het had niet veel gescheeld of daar kraaide een haan. Ik ben er ook een. God ontferm u over mij, ik ben er ook een. Heb medelijden met dit schepsel, het hoort er ook bij. Dit volk van betweters, the man in the street. De vrouwen met de dikste achterwerken. Nee, nee, niet het klootjesvolk, niet omhoog over de ruggen der onnozelen. Zalig zijn de armen van geest, hen is het rijk der hemelen. Maar, Jezus wat een achterwerken, ze zuigen zich vast overal waar ze gaan zitten. De vetste vrouwen en de goorste broodjes warm vlees ter wereld. Uitje erbij, mayonaise, ketchup? In die volgorde. Eerst waren de konten en toen kwamen de broodjes. Eerst de konten en toen de broodjes. Eerst de kip toen het ei. Goed exportproduct. De hele wereld een vette bek. En ik hoor er ook bij, ik geef het toe. Dus ik mag het zeggen: Jezus wat een achterwerken. Ik haat ons. *Oh my God*. Hij haat ons. Ja, ik haat jullie met je gore broodjes en je dikke konten, je restore peace, or what the *Fuck*. Als ik zie wat ik tot nu toe gezien heb, als ik daarnaar kijk, kan ik niet anders denken dan dat het geen donder uitmaakt wie we zijn of wat er van ons terecht moet komen. Het zal me worst wezen. Windeierenhandel in hersenschimmen en luchtkastelen, dat zijn wij. *Shit* en *Fuck*-exporteurs. We horen hier niet, we hebben nooit van het leven gehouden. Laat de bom de klus klaren, van mij mag het. Zijn we toch zo goed in? Vooruit dan, blaas op die koleretroep, de fik erin, een bom erop. Of je een emmer water bovenin de frituur kiepert. Een paddenstoel van vet.

Listen, ik ben een voorbijganger. Ik hoor er niet echt bij. Nog even en zie het is voorbij gegaan. Afstand houden, even dichtbij en weer wegwezen. Honderdduizend keer zo dichtbij geweest dat ze me konden raken. Kan ook meer zijn geweest, alles bij elkaar, dat het er een miljoen waren. Ik kan verdomde snel zijn. De fractie van een seconde dat je binnen hun bereik bent. Daar gaat ie, hatsjiekiedee, alweer een, en: wegwezen. Je bent vereeuwigd! roep ik net als ze zich afvragen: moet ik boos worden of haal ik mijn schouders op? Je bent er niet, hou ik mezelf voor, onthoud dat goed, je bent er niet. Dus waarom doen alsof zij er wel zijn? Eén ding: kijk ze niet aan. Waar je ook kijkt, kijk ze niet aan, want ze kijken terug. Je bent er niet, wat zei ik nou, je bent er niet, zij zijn er niet, ze waren er hoogstens even. Wat ze van de wereld te zien krijgen komt binnen door twee gaten in hun schedel, wordt ondersteboven afgebeeld op de binnenkant van hun hersenen, die hersenen draaien het ook weer om. Meer is het niet. Alles wat ze zien is een projectie, ik ook. Ik ben niet anders, dat weet ik wel, toch hoor ik er niet bij. Zij wel. Ik heb iets waarmee ik meer kan zien. Mijn schat. Ik heb ook twee gaten, maar ik heb er eentje bij. Meten hoeft ik niet. Eendertigste/twee-punt-acht is het hier. Onder de lamp. Daar, rechts, eenachtste/een-punt-vier. Flitser nodig. Niet één keer hebben ze me geraakt. Die fractie van een seconde waarop ik meende dat er iets was. De sterren blijven in hun banen om elkaar heen draaien zonder elkaar te raken, een hoogst enkele keer botst er een op de ander. Die ene keer. Been gebroken, een rib. Ze denderden over me heen, zagen me niet eens staan. Ik hen ook niet, was met mijn ogen ergens anders. Drie voorbijgangers denderen over een vierde voorbijganger. Ik hou niet van ons, we hebben er een potje van gemaakt. Allemaal. Jullie ook. Een zaal vol voorbijgangers. Ik hier, jullie daar, op gepaste afstand. Nog even en zie het is voorbijgegaan. Zo weer weg, alsof we er nooit zijn geweest. Gaan

jullie het buiten over me hebben. Leek het er wel een beetje op? Beantwoordde het aan de verwachtingen? Ze hebben het over mij. Ik moet een beetje op hem lijken, you know? Zelf heb ik altijd gezegd, als het ergens op begint te lijken dat ik ken, blijf ik net zolang etteren tot het iets anders is geworden. Of ik draai me om en loop weg. Zei ik wel eens: You know? Nee, listen. Ik ben pretty fast when I have to, you know? Listen. What's up. When I have to be. Alles wat Engels is, heb ik gezegd. De rest is later gekomen. De gedachte erachter. Goed idee, niet? Geen gezeik, het is wat het is. Mijn stem hebben we niet, wel mijn teksten. I'm pretty fast with the camera when I have to be. Mijn teksten. Als het moet ben ik verdomde snel. Ben ik te verstaan? Als ik hier sta? Zeg wat. Hoor ik er een beetje bij als ik hier sta? Hoor ik erbij? Hoor ik erbij?! Zeg goddomme wat, zit daar niet als schapen. Horen we bij elkaar of niet. Tong verloren? Steek dan een vinger op. Horen we bij elkaar of niet? Hebben we iets met elkaar te maken? Of niet? We zijn voorbijgangers. Hoe zit het met die knop, hebben jullie al nagedacht over de knop, zijn jullie er een beetje uitgekomen? Is het dan zo moeilijk om tot een behoorlijke slotsom te komen? Het stelt allemaal geen donder voor. Doe niet zo gewichtig. Horen we bij elkaar? Omhoog die vingers! Vingers! Niet? Okay, dan niet. Horen we niet bij elkaar. En hier, horen we hier nog bij elkaar? Vingers! Goverdommehh. Jezus. Vingers! Nee, het is geen zaaltje pesten. Ik probeer dichterbij te komen. En jullie zandzakken zitten daar. Er wordt niet eens gekucht. Kijk dan, kijk uit jullie ogen! Te vroeg begonnen, zeker, te snel op de man gespeeld, niet goed getimed. Ze willen gekieteld worden, niet aangesproken. Jammer dan. Horen we bij elkaar of niet? En hier? Nee, we horen niet bij elkaar, ik hoor niet bij jullie. You can be a stranger everywhere and anywhere, even at home. Ben ik te verstaan? En zo?

Ik weet niet waar het mis is gegaan. Met mij. Ik zat onder, ik worstelde, maar bovenkomen was er niet bij. Ging het wel mis? Kan er bij een experiment gesproken worden van misgaan? Elke uitslag is er een, ook een negatieve uitslag. Een experiment van vijfenzeventig jaar. Gemiddeld. Zolang gaat het bij mij niet duren. Nog een paar maanden, hooguit zes. Soms betrap ik mezelf erop dat ik al afscheid aan het nemen ben. Het is maar één trapje extra. Ik oefen al jaren in afwezigheid. Nu komt mijn moment, nu komt het. Gras, asfalt, bomen, lantaarnpalen, hoeveel langer kan ik er nog naar kijken? De kinderen, gesprekken, misschien. Vrouwen, succes, nee. De etalages, mijn vrienden, mijn vrouw. Je moet het licht zien te houden. Jullie raden nooit wie er nou weer kanker heeft, zei ik toen ik thuiskwam. Na drie keer hadden ze het nog niet geraden. Nooit zal ik weten waar het mis is gegaan. Ik kwam er niet doorheen. Ik heb eronder gelegen, ben erachter gekropen, stond er bovenop. Maar ik sta nog steeds buiten. Ik keek wel, ik keek niet, mijn neus erin geduwd, een paar passen terug, miljoenen malen op de knop gedrukt. De stapels liggen thuis, ga maar kijken als je me niet gelooft. Het is me ontglipt. Het verdomde zich te laten kennen. Wat? Leven, NDJ. Wat? Leven, GVD. Leven en vrouwenvlees: één. Een klam onderbroekje van een vrouwenkont schuiven, de eerste keer dat je haar bh-sluiting mag openmaken, uitpakken wat daarin zit. Het valt wel eens tegen, dan valt het maar tegen, kan niet bommen, jij hebt een vrouw op je, onder je, over je heen, naast je. Je hand door haar haar halen, je neus in haar oksels drukken, ze ruikt naar zeep en een beetje zweet. Je krijgt haar nooit te pakken, hersenschimmen, luchtkastelen. Hoe dichterbij je komt, al duik je er helemaal in, al zit je helemaal onder, onaanraakbaar blijft vrouwenvlees. Je legt je hand erop, en verder